

Bót fyri sinn og skinn:

Æðan

Veðrið var av tí fagraða tað summarmarkvøldið, eg sat norðuri í bakkanum, og lat tað ovurføgru summarmyndina floyma inn yvir meg, ja fylti mær sál og sinn við tí ómetaliga vøkru sjón, ið gav ein so sjáldsaman og hvílandi frið, at ein ikki kundi annað enn frøðast um, at kunna verað á einum slíkum staði í náttúruni undur sovornum umstøðum.

Alt sást so klárt og týðiliga í tí serliga ljósinum, ið tíðin á degnum hevði við sær. Og tíðin á árinum gjørði at tað ongantíð bleiv rættuliga myrkt, sjálvt ikki á miðari nátt.

Og so tíðliga á kvøldinum var so ljóst, sum á áljósum degi, bert tað at alt hevði ein serliga dóm yvir sær, - bakkin, grasi, blómurnar, ja øll náttúran.

Og oyggjarnar vístu seg í sínum fagraða búna, meðan tær reistust reystar upp mót himli við einum hátíðarligum dámi yvir sær. Áftanvert oyggjarnar sá sólin so lágt, at hon setti ein serligan roða yvir alt, ið eyga skoðaði - ja so vakurt at tað ikki kann sigast við berum orðum.

Nei, tá náttúran visir sítt vakrasta andlit, skal ein vera staddur á slíkum støðum eina tílíka løtu, fyri at njóta tær fjálgandi, lívgevandi kenslur, ið ein so sermerktur vakurleiki elvir í barmi júst eitt sovorið summarmarkvøld.

Alt ið eyga sá og oyra hoyrði, festi seg nógv fastari í hugan enn til dagligt. Angin frá teimum ymsu lutum og støðum kom nógv sterkari framm enn annars vanligt. Ja sjálvt tey ymisku ljóðini hoyrdust ørðvísi enn áður.

Seyður og fuglur tóktist vera nógv spakari enn ein vanligan dag, og tóku sær nær um ikki tykni av, at eg sat har niðri í bakkanum heimanfyri tann stóra klettin, ið var so slættur omaná, at ein undraðist á, at so kundi vera.

Av klettinum og niður á sjógv vóru umleið 7 favnar. Og inn undir klettin var loft so ongin móguleiki fannst har at ganga ella klúgva niður á helluna niðanfyri.

Hellan báðu megin hylin strekti seg einar 10 favnar út frá landi niðanfyri klettin, og var við sínum mongu litum so vøkur á at líta, at ein sjálvdan sær so vakra og litríka sjón. Ja, so vøkur at listamaðurin hevði mett listaverkið fullgjørt.

Fliðurnar, tarin, gjar og annar vøkstur kendist ørðvísi, og samanrenningin av øllum, ið eyga skoðaði, breiddi út ein so ómetaliga kenslubornan vakurleika, sum ikki ber til at greiða frá bert við at festa orð á blað. - Kanska tí ein til dagligt ikki gevur sær far um tílíka sálarbót. KOMIN HERTIL!

Sjógvurinn var so slættur og spegilsblankur, at ekki hvítti upp á land nakra staðni framm við sjóvarmálanum. - Men av og á hómaðist onkur streymjaðari sum ein rípa á sjónum, ið fór spakuliga framvið landinum og til endans hvarv sum út í tóman heim, uttan at sigast kundi hvar rípan á sjónum bleiv av.

Tá eg langt um leingi reistist, og gjørði meg kláran at fara til gongu, sá eg hana koma spákandi oman ígjøgnum bøin við beinari kos ímóti klettinum norðanfyri meg.

Hon vaggaði frá síðu til síðu, hvørja ferð hon flutti beinini, og gav tað eitt serliga lívligt og vakurt gongulag, ið hóskaði so væl til hennara sermerkt kubbut vakstrarlag.

Sjálvt um tað sermerkt gongulagið ikki kundi metast at vera av tí besta, so leið væl eftir tá hon kom vaggandi oman ígjøgnum brekkuna.

Av og á steðgaði hon á, - hugdi afturum seg, sum um hon vildi vissa seg um, at alt var sum tað átti at vera.

Tá bar eg bráðliga eyga við teir átta æðuungarnar, ið komu stetlandi aftaná mammuni, sum allatíðina hevði eitt vaki eyga aftur um teg.

Eg setti meg niður fyri at vita, hvat víðari fór fram í hesum leiki, tí tílika sjáldsama og áhugaverda sjón kundi eg ikki lata gleppa mær av hondum.

Æðan gekk trúðliga undan, men ansaði alla tíðina væl eftir at ungarnir ikki dragnaðu aftur úr. - Ungarnir royndu so frægt teir kundu at ganga á teimum fittu beinunum. - Av og á snávaði onkur av teimum á og meira rullaði enn gekk oman gjøgnum brekkuna. Men av tí at grasi var so sítt, var ongantíð vandi fyri at teir fóru á rull og ikki steðgaðu aftur. Allíkavæl helt æðan seg allatíðina beint niðanfyri ungarnar, - sum um hon vildi vera klár at hjálpa um á stóð hjá onkrum av ungunum, sum av og á misti fótafesti og snávaði á.

Hvørja ferð tey komu til ein bakka, so lótu ungarnir seg bara rulla niðurfyri, har teir steðgaðu og fóru á fótur aftur.

Æðan royndi tó alla tíðina at halda seg har frægast var at ganga hjá ungunum.

Við nógv stríð og strev komu tey øll somul at enda oman á tann slætta klettin, sum tann dagin var bæði turrur og nosligur á at líta.

Áin, ið rann oman eftir klettinum, var tann dagin so lítil at hon rúmaðist, øll sum hon var, í einari lítlari rivu, ið strekti seg frá bakkanum og heilt oman á tromina á klettinum.

Av klettinum rann ella dryppaði áin í leysari luft niður í hylin niðri á helluni.

Eftir at æðan og ungarnir vóru komnir oman á klettin, gingu tey framvið bakkanum, sum um hon kannaði um tað fannst eitt stað, har lagaligt var at koma av klettinum og niður á helluna við ungunum.

Men tá tað gjørdist greitt, at ikki var gangandi niður av klettinum nakrastaðni, bleiv ein øgilig málageipan av æðuni og ungunum, meðan tey runnu aftur og framm á klettinum. Tað tóktist sum um æðan var eitt sindur ørkymla og í døpurhuga um, hvat var til ráða at taka.

Men til endans sá út sum um hon hevði gjørt upp við seg sjálva at ikki var gangandi av klettinum og oman á sjógv, so har mátti aðrar snildir til fyri at klára tað ódnartakið, - at fáa ungarnar óskalaðar av klettinum og niður á sjógv hóast umstøðurnar vóru av teim bestu, tá hugsað varð um veðrið.

Eftir nógv hóvasták fekk hon ungarnar sundur í tveir partar, - fyra í hvønn partin. - Síðan legði hon seg niður uttast á klettinum beint niðanfyri annan partin við fyra ungum, og beint uppi yvir hylinum á helluni niðanfyri.

Uttan at himprast -- ja, sum um tað var tað náttúrligasta í verðini fóru hesir fyra æðuungarnir til mammuna, - tveir á hvørja síðu. Og tá æðan rætti veingirnar út frá sær, bitu teir fittu smáu ungarnar í fjæðrarnar oman á rygginum á mammuni, ið so fór á føtur.

Hon ristist eitt sindur um allan kroppinum, sum um hon vildi sleingja ungarnar frá sær, ella kanska royna um teir nú hildu nóg fæst til at blíva hangandi, tá hon fór á flog.

Tá tað var gjørt nakrar ferðir, fór hon til gongu út á tromina á klettinum, og hugdi væl rundan um seg, - óviva fyri at vissa seg um, at eingin rovfuglur var í nánd, og at teir ungarnir, ið sótu eftir á klettinum høvdu tað gott og vóru uttan fyri allan vanda.

Síðan spenti hon frá út í luftina og fleyg niður í hylin á helluni niðanfyri klettin, meðan ungarnir hingu uppi í fjæðrunum á henni.

Beinanvegin æðan settist á sjógvin, sleptu ungarnir sínum taki í fjæðrunum á mammuni og lögdu á at svimja. Síðan fór æðan upp á aftur klettin eftir hinum fyra ungunum, ið eftir vóru har uppi.

Síðan endurtók undrunarverda fyribrygdi seg, so øll somul at enda vóru samla saman í hylinum niðri á helluni.

Eftir at æðuungarnir og æðan høvdu svomið í hylinum á helluni eina løtu, fóru bæði æðan og ungarnir upp á land og gingu tað síðsta strekkið oman ímóti sjóvarmálanum, har tey lótu seg glíða niður við helluni og út á sjógv.

Eg bleiv sitandi eina løtu og eygleiddi æðuna og ungarnar, ið fóru spakuliga svimjandi norður við landinum, til eg at enda misti tey úr eygsjón.

Tá eg reistist og fór til gongu heim til húsa var tað við eini sjáldsama vakrari kenslu í barmi og við vissu um, at náttúran hevði víst mær eitt av sínum sjáldsomu fyribrygdum, ið sjálvdan lata seg skoða av mannaeygum.

© Jákup á Fløtti Joensen 2000. All rights reserved.

Tað er strangliga banna at nýta tekstin, ella partar av honum, uttan at høvundan loyvi.